

הלכות פרה אדמה פרק יד

א. כלי חרס שהיה בו אפר חטאת, ונגע בו שרץ מצדו טהור: שאין כלי חרס מטמא מגבו, אפלו לגבי חטאת. הניח הכלי על גבי השרץ אף על פי שלא נטמא הכלי, הרי האפר טמא: שנאמר "והניח מחוץ למחנה, במקום טהור" (במדבר יט, ט), ואין זה מקום טהור.

ב. ולא על גבי השרץ בלבד, אלא אפלו הניחו על גבי אכל שני, וכיוצא בו מדברים שטמאתן טמאה קלה, והן מדברי סופרים הרי נטמא האפר: שנאמר "במקום טהור" (במדבר יט, ט), שלא יהיה על גבי שום טמאה בעולם.

ג. וכן כלי חרס שהיה בו אפר חטאת, ונתון על ארבה שבבית טמא אם היה הכלי משלשל לבית נטמא האפר, ואף על פי שאין בארבה פותח טפח. ואם לא היה משלשל אם היה בארבה פותח טפח, טמא. היה הכלי שלאבן בין שיש בה פותח טפח בין שאין בה, האפר טהור.

ד. וכן כלי שיש בו אפר, או מים מקדשין, ומקף צמיד פתיל, ונתון באהל המת הרי האפר והמים טמאים, שאין החטאת נצלת בצמיד פתיל: שנאמר "במקום טהור" (במדבר יט, ט), ואין זה מקום טהור. וכן אכלין ומשקין שלקדש, אינן נצולין בצמיד פתיל; אבל מים שאינן מקדשין, וכלי ריקן הטהור לחטאת נצול בצמיד פתיל.

ה. במה דברים אמורים, בשהיו הבעלים טהורים; אבל אם נטמאו הבעלים, נפסלו המים בכל מקום שהן. פיצד: היו מימיו מקפין צמיד פתיל, והוא והם באהל המת שניהם טמאים; היה הוא מבחוץ, והמים שאינן מקדשין מבפנים שניהם טהורים; הוא בפנים, והמים בחוץ כשם שהוא טמא, כך מימיו פסולין.

ו. הטהור לחטאת שהיה עומד על גבי התנור, וכיוצא בו מפלים שאינם טהורים לחטאת, ופשט ידו חוץ לתנור, וכלי שיש בו מי חטאת בידו, וכן קנה המטל על גבי התנור, ושני כלים שיש בהן מי חטאת תלויין בו, אחד מכאן ואחד מכאן הרי אלו טמאין, לפי שאינן במקום הטהור לחטאת, והואיל והן נשענין על התנור, הרי הן כמנחין על גביו.

ז. אבל אם היה עומד על התנור, ובידו כלי ריקן הטהור לחטאת, או מים שאינן מקדשין הרי אלו טהורין כמות שהיו; היה עומד חוץ לתנור, ופשט ידו לחלון, ונטל כלי שיש בו מי חטאת, והעבירו על גבי התנור הרי זה טהור. וכן הזיה שעברה על גבי טמאה, כגון משכב ומושב וכיוצא בהן הרי זו טהורה.

ח. כלי שיש בו מי חטאת וכלי שיש בו קדש, שנגעו זה בזה הרי נטמא כלי שלחטאת, וכל שיש בו; אבל כלי הקדש, טהור כשהיה. וכן אם נגע הטהור לחטאת בשניהן בשתי ידיו, כשהן מנחין על הארץ הרי נטמא שלחטאת: שהרי הטהור לחטאת נטמא בנגיעתו בכלי שאינו טהור לחטאת, כמו שבארנו; וחזר וטמא את מי חטאת.

ט. הגביה שני הפלים בשתי ידיו, שניהן טמאין: זה שלחטאת, נטמא מפני שנגע בו אדם שנגע בכלי שאינו טהור לחטאת;

וְשֶׁלֶקֶדֶשׁ נִטְמָא, מִפְּנֵי זֶה שֶׁהִגְבִּיהוּ וְהוּא טָמֵא בְּנִשְׂיאת מִי נָדָה,
שֶׁהֵן מִטְמְאִין בַּמָּשָׂא, מִפְּנֵי שֶׁנִּטְמְאוּ מִחֻמַּת הַכֹּלִי שֶׁלֶקֶדֶשׁ.

י. לְפִיכָךְ אִם הָיָה הַכֹּלִי שֶׁלֶקֶדֶשׁ כְּרוֹךְ בְּנִיר, וְהִגְבִּיהוּ בְּנִיר וְלֹא
נָגַע בּוֹ, וְהִגְבִּיָּה הַחֲטָאת בִּידוֹ שְׁנִיָּה שְׁנִיָּהֵן טְהוּרִין: שֶׁהָרִי לֹא
נָגַע בַּכֹּלִי, וְלֹא נִטְמָא לַחֲטָאת. אֲבָל אִם הָיָה נֹגַע בַּכֹּלִי הַקֹּדֶשׁ
בִּידוֹ אִפְּלוּ הָיָה שֶׁלַחֲטָאת בְּנִיר, שְׁנִיָּהֵן טְמֵאִין.

יא. הִסִּיט אֶת שְׁנֵי הַכֹּלִים בִּידוֹ, וְלֹא נָגַע בָּהֶן שְׁנִיָּהֵן טְהוּרִין:
שֶׁאִין הַכֹּלִי שְׁאִינוּ טְהוֹר לַחֲטָאת מִטְמָא אֶת הַטְּהוֹר לַחֲטָאת,
עַד שִׁיִּגַע בּוֹ בִּידוֹ, אֲלֹא אִם כֵּן הָיָה רָאוּי לְמִדְרַס, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

יב. כָּל סֵפֶק הַטְּמָאוֹת, שֶׁהוּא טְהוֹר לְגַבִּי תְרוּמָה כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר
הָרִי הוּא טְהוֹר לַחֲטָאת. וְכָל הַסִּפְקוֹת שֶׁתּוֹלִין עָלֶיהֶן אֶת
הַתְרוּמָה אִם גָּלְדוּ בַחֲטָאת, הָרִי אֵלּוּ נִשְׁפָּכִין; וְאִם נִעָּשׂו טְהוֹרוֹת
עַל גַּבִּי אוֹתָן כֹּלִים וְאָדָם שֶׁנָּלְדוּ לָהֶן סִפְקוֹת אֵלּוּ שֶׁהַחֲטָאת
נִשְׁפָּכִין עָלֶיהֶן, הָרִי אוֹתָן הַטְּהוֹרוֹת תְּלוּיוֹת. וְהִרְפָּפוֹת אֵינָן
כֹּכָלִים, וְהָרִי הֵן טְהוֹרוֹת לַתְרוּמָה וְלִקְדֵּשׁ וְלַחֲטָאת.

יג. דְּבִלָּה שֶׁלַתְרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְתוֹךְ מִי חֲטָאת, וְנִטְלָה וְאִכְלָה
אִם יֵשׁ בָּהּ כִּבְיָצָה, הַמִּים טְמֵאִין, בֵּין שֶׁהִיתָה הַדְּבִלָּה טְמֵאָה,
בֵּין שֶׁהִיתָה טְהוֹרָה: שֶׁכָּל הָאֲכָלִין, אִפְּלוּ אֲכָל קֹדֶשׁ, אֵינּוּ טְהוֹר
לַחֲטָאת. וְהָאוֹכְלָה חַיִּב מִיתָה מִפְּנֵי שֶׁאֲכָל תְרוּמָה, וְהוּא כָּבֵר
נִטְמָא בְּמִי נָדָה. וְאִם אֵין בָּהּ כִּבְיָצָה, הַמִּים בְּטָהֳרָתָן: שֶׁאִין
הָאֲכָל מִטְמָא אֶת אֲחֵרִים, עַד שִׁיְהִיָּה בּוֹ כִּבְיָצָה בֵּין לַתְרוּמָה בֵּין
לִקְדֵּשׁ בֵּין לַחֲטָאת.

הַלְבוֹת פָּרָה אֲדָמָה פָּרָק טו

א. הַנוֹגַע בְּמִי חֲטָאת שֶׁלֹּא לְצִרְךָ הִזְיָה, בֵּין אָדָם בֵּין כֹּלִים טְמָא,
וְאֵינוּ מִטְמָא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מַגְעוֹ: שֶׁנֶּאֱמָר "וְהִנָּגַע בְּמִי הַנָּדָה,
יִטְמָא עַד-הָעָרֶב" (במדבר יט, כא) הִנָּה לְמַדָּת שְׁמֵי נָדָה אֲב מַאֲבוֹת
הַטְּמָאוֹת שֶׁלַתּוֹרָה, וְטְמָאת מַגְעָן בְּכָל שֶׁהוּא.

ב. וְאִם הָיָה בָּהֶן כְּדֵי הִזְיָה, מִטְמְאִין בַּמַּגָּע וּבַמָּשָׂא; וְהַנוֹגַע בָּהֶן
אוֹ הַנוֹשָׂאֵן שֶׁלֹּא לְצִרְךָ מִטְמָא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מַגְעוֹ אוֹ בְּשַׁעַת
מָשָׂאוֹ, עַד שִׁיִּפְרֹשׁ מִמִּטְמְאָיו: שֶׁנֶּאֱמָר "וּמִזָּה מִי-הַנָּדָה, יִכָּבֵס
בְּגָדָיו" (במדבר יט, כא). אֵינוּ מְדַבֵּר בְּמִזָּה עַל הַטְּמָא אִם טְהוֹר אֶת
הַטְּמָא, קָל וְחֹמֶר שִׁיְהִיָּה הוּא טְהוֹר.

ג. מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמָדוּ שֶׁזָּה שֶׁנֶּאֱמָר "וּמִזָּה מִי-הַנָּדָה" (במדבר
יט, כא) לֹא נֶאֱמָר אֲלֹא לְשַׁעוֹר שֶׁהַנוֹגַע אוֹ הַנוֹשָׂא מִי הַנָּדָה
שִׁישׁ בָּהֶן כְּדֵי הִזְיָה, שֶׁלֹּא לְצִרְךָ הִזְיָה, טְמָא וּמִטְמָא בְּגָדִים,
דִּין תּוֹרָה. וְכֵמָּה הוּא שַׁעוֹר הִזְיָה, כְּדֵי שִׁיִּטְבֹּל רֹאשִׁי גִבְעוּלִין
שֶׁלֹּאֲזוֹב בְּמִים.

ד. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים שְׁמֵי חֲטָאת מִטְמְאִין: בְּזִמָּן שֶׁנָּגַע בָּהֶן
אוֹ נִשָּׂאֵן שֶׁלֹּא לְצִרְךָ, קֹדֶם שִׁיעֲשׂוּ מִצְוֹתָן; אֲבָל אַחֵר שֶׁעֲשׂוּ
מִצְוֹתָן, אֵינָן מִטְמְאִין כָּלֵל.

ה. כִּיצַד: הָרִי שֶׁטְבַּל אֶת הָאֲזוֹב וְהִזָּה עַל הָאָדָם הַטְּמָא אוֹ עַל
הַכֹּלִים, וְהָיוּ הַמִּים שׁוֹתֵתִין וְיוֹרְדִין מֵעַל הַטְּמָא לָאָרֶץ, וְכֵן

המים הנתזין בשעת הזזה על הארץ או על הטהור הרי אותן המים טהורין, והנוגע בהן והנושאן טהור.

ו. הטביל את האזוב להזות על דבר שאינו מקבל טמאה הרי המים המנטפין פשרין להזות מהן, כמו שבארנו; לפיכך מטמאין טמאת מי חטאת, לפי שלא עשו מצותן שהרי הטבילה היתה לשם דבר שאינו מקבל טמאה.

ז. אין מי חטאת מטמאין את הכל, קדם שיעשו מצותן עד שיהיו טהורין ופשרין להזיה. אבל מי חטאת שנפסלו כגון שנתערב בהן מים, או ששתת מהן בהמה, וכיוצא באלו מדברים הפוסלין אותן אם נגע בהן הטהור לתרומה, נטמא: בין שנגע בידיו, בין שנגע בשאר גופו. נגע בהן אדם הטהור לחטאת, ואפלו בידיו הרי הוא טהור כמות שהיה.

ח. מי חטאת שננטמאו, ונגע בהן אחר שננטמאו אדם הטהור לתרומה בין בידיו, בין בגופו נטמא. ואם נגע בהן הטהור לחטאת בידיו, נטמא; נגע בשאר גופו, הרי הוא טהור כמות שהיה.

ט. מי חטאת שנפלו לתוכן מי מעין, או מי מקוה, או מי פרות אם רב מי חטאת, מטמאין במשא; ואם רב מי פרות, אין מטמאין; מחצה למחצה, מטמאין במשא. אפר פרה שנתערב באפר מקלה, וקדש בכלו אם היה הרב אפר פרה, מטמאין כמי נדה; ואם היה הרב אפר מקלה אין מטמאין במגע, אבל מטמאין במשא.

י. אפר פשר שנתנו על גבי המים שאינן ראויין לקדשן, ונגע בהן הטהור לתרומה בין בידיו, בין בגופו נטמא; נגע בהן הטהור לחטאת, אפלו בידיו הרי זה טהור כמות שהיה.

יא. מי חטאת שנפסלו, לא יגבלם בטיט שלא יעשם תקלה לאחרים, שמה יגע בטיט ויטמא: שמי חטאת אינן בטלין בטיט, שנאמר "חטאת היא" (במדבר יט, ט). פרה ששתת מי חטאת אף על פי שנשחטה בתוך עשרים וארבע שעות, הרי בשרה טהור: שנאמר "למשמרת, למי נדה" (שם) בזמן שהן שמורין, אינן בטלין; אבל בזמן ששתת אותן פרה בטלו, שהרי אינן שמורין.

יב. המזה מחלון שמזין ממנו על הרבים, והזה עליו, ונכנס למקדש, ואחר כך נמצאו המים פסולין הרי זה פטור: שחזקת המים שמזין מהן על הרבים, שהן פשרין; והרי זה, כאנוס. אבל אם הזה עליו מחלון שליחיד, ונכנס למקדש, ונמצאו המים פסולין חייב בקרבן עולה ויורד: מפני שהיה לו לבדק על המים, ואחר כך יכנס למקדש.

יג. מחליקין היו העם במים ששותתין בארץ מחלון שלרבים, ודורסין אותן, ונכנסין למקדש; ולא היו חוששין להן, שמה פסולין הן.

יד. המזה באזוב הטמא לחטאת אם יש בו כפיצה המים פסולין, והזיתו פסולה; אין בו כפיצה המים פשרין, והזיתו פסולה. ואזוב זה מטמא חברו וחברו לחברו, אפלו הן מאה: שאין מונין לחטאת.

טו. המגביה כלי שהזה עליו, והרי עליו מים כדי הזיה טהור :
שהמים שעשו מצותן אינן מטמאין, כמו שבארנו.

הלכות טמאת צרעת

יש בכללן שמונה מצוות שש מצוות עשה, ושתי מצוות לא
תעשה; וזה הוא פרטן: (א) להורות בצרעת אדם כדינה הכתוב
בתורה; (ב) שלא יקץ סימני טמאה; (ג) שלא יגלח הנתק; (ד)
שיהיה המצרע מפרסם בקריעת בגדיו ופריעת ראשו ועטיה
על שפם; (ה) טהרת צרעת; (ו) שיגלח המצרע את כל שערו
כשיטהר; (ז) דין צרעת הבגד; (ח) דין צרעת הבית. ובאור
מצוות אלו בפרקים אלו.

הלכות טמאת צרעת פרק א

א. צרעת עור הפשר הוא שילבין מקום מן העור, ותהיה
הלבנונית כקרום ביצה ומקרום ביצה ומעלה; אבל לבנונית
שהיא דהה מקרום הביצה ולמטה אינה צרעת, אלא בהק הוא.
וארבע מראות יש בצרעת עור הפשר, ואלו הן:

ב. לבן עז ביותר שאין למעלה ממנו, שהוא נראה בעור הפשר
כשגלג; הוא הנקרא בהרת. ולבן שהוא דהה מזה מעט, שהוא
נראה כצמר נקי שלכבש בן יומו; הוא הנקרא שאת. ולבן
שהוא דהה מן השאת מעט, שהוא נראה כסיד ההיכל; הוא
תולדת הבהרת, והוא הנקרא ספחת. ולבן שהוא דהה מסיד
ההיכל מעט, והרי הוא כקרום ביצה; הוא תולדת השאת, וגם
זה נקרא ספחת.

ג. הנה למדת שהמראה שהוא כסיד ההיכל, הוא ספחת הבהרת;
והמראה שהוא כקרום ביצה, הוא ספחת השאת: שאין לשון
ספחת, אלא טפלה. מכאן אמרו חכמים מראות נגעים שנים,
שהן ארבעה: בהרת, וספחתה; ושאת, וספחתה.

ד. ארבע מראות אלו, כלן מצטרפין זה עם זה בין להקל, בין
להחמיר, בין בתחלת ראית הנגע, בין בסוף השבועות, ובין
לאחר שנפטר המצרע, או נחלט.

ה. כיצד: אחד נגע שהיה כלו לבן כשגלג, או כסיד ההיכל,
או כצמר נקי, או כקרום ביצה, ואחד נגע שהיה מקצת הלבן
כמראה הבהרת, ומקצתו כמראה השאת, ומקצתו כמראה
הספחת הכל כמראה אחד הוא חשוב.

ו. אם פן למה מנו אותן חכמים, ואמרו מראות נגעים שנים
שהן ארבעה כדי להבין במראות: שכל כוהן שאינו מכיר
המראות ושמותיהן, כשמלמדין אותו ומודיעין אותו לא יראה
את הנגע, עד שיביין ויפיר; ויאמר זו היא הבהרת, וזו היא
ספחתה, וזו היא השאת, וזו היא ספחתה.

ז. היה במראה הלבן מארבעה מראות אלו, מקצת אדמומית
מערכת בו גם זה נגע צרעת הוא, שנאמר "או בהרת, לבנה

אֲדַמְדַּמְתָּ (ויקרא יג, ט); וְהוּא הִדִּין לְשֵׁאת, וְלִסְפַּחַת שְׁלִשְׁאֵת
וְלִסְפַּחַת הַבְּהֵרֶת. וְהַמְרָאָה הַזֶּה שֶׁהוּא מְעַרְב מְלַבְּנוּנִית וּמַעֲט
אָדָם, הוּא הַנִּקְרָא פְּתוּךְ.

ח. וְכִיצַד מְרָאָה הַפְּתוּךְ בְּאַרְבַּעַה מְרָאוֹת אֵלּוּ: כָּאֵלּוּ הֵן אַרְבַּע
כּוֹסוֹת מְלֵאוֹת חֶלֶב, וְנִתְעָרַב בְּכּוֹס הָרֵאשׁוֹנָה שְׁנֵי טְפֵי דָם,
וּבַשְּׁנִיָּה אַרְבַּע טְפִין, וּבַשְּׁלִישִׁית שְׁמוֹנֶה טְפִין, וּבַרְבִּיעִית שֵׁשׁ
עֶשְׂרֵה טְפִין.

ט. הַפְּתוּךְ שֶׁבַּהֲהֵרֶת, הוּא הַמְרָאָה הָרְבִיעִי; וְהַפְּתוּךְ שֶׁבַּשִּׁשְׁאֵת,
כְּמְרָאָה כּוֹס שְׁלִישִׁית; וְהַפְּתוּךְ שֶׁבַּסְּפַחַת הַבְּהֵרֶת, כְּמְרָאָה הַכּוֹס
הַשְּׁנִיָּה; וְהַפְּתוּךְ שֶׁבַּסְּפַחַת הַשִּׁשְׁאֵת, כְּמְרָאָה הַכּוֹס הָרֵאשׁוֹנָה.

י. כָּל הַמְרָאוֹת הָאֵלּוּ, בֵּין הֶלְכֵן בֵּין הַפְּתוּךְ מְצַטְרְפִין זֶה עִם
זֶה, וְכְמְרָאָה אֶחָד הֵן חֲשׁוּבִין; וּבֵין שֶׁהִיָּה הַנֶּגַע כָּלּוּ לֶבֶן, אוֹ
מִקְצָתוֹ לֶבֶן וּמִקְצָתוֹ לֶבֶן אֲדַמְדָּם הַכֹּל כְּמְרָאָה אֶחָד הוּא, בֵּין
לְהִקָּל בֵּין לְהַחֲמִיר.

יא. כָּל מְרָאָה צָרַעַת עוֹר הַבָּשָׂר אֵינָה קְרוּיָה נֶגַע וְלֹא מְטֻמָּאָה,
עַד שִׁיְהִיָּה מְרָאָה הַנֶּגַע עִמָּק מֵעוֹר הַבָּשָׂר: לֹא עִמָּק בְּמִשְׁשִׁיתוֹ,
אַלֶּא בְּמִרְאִית הָעֵינַן כְּמְרָאָה הַחֲמָה, שֶׁהִיא נִרְאִית לְעֵינַן עֲמוּקָה
מִן הַצֵּל; אָבֵל אִם הִיָּה מְרָאָה הֶלְכֵן אוֹ הַפְּתוּךְ בְּשׁוֹנֶה עִם שְׂאֵר
הָעוֹר, אוֹ גְבוּהָ מִן הָעוֹר אֵינוֹ נֶגַע, אֲלֵא כִּמּוֹ צִמָּח מִן הַצִּמְחִים
הָעוֹלִים בְּגוֹף.

יב. שְׁעוֹר כָּל נִגְעֵי צָרַעַת, בֵּין צָרַעַת אָדָם בֵּין צָרַעַת בְּגָדִים
כְּגָרִיס הִקְלָקִי שֶׁהוּא מְרַבֵּעַ; וְהוּא מְקוֹם מְרַבֵּעַ מֵעוֹר הַבָּשָׂר כְּדִי
צְמִיחַת שְׁלוֹשִׁים וְשֵׁשׁ שְׁעֵרוֹת, שֵׁשׁ שְׁעֵרוֹת אַרְךָ וְשֵׁשׁ רָחֵב. וְכָל
הַפְּחוֹת מִזֶּה, אֵינוֹ נֶגַע צָרַעַת.

יג. נֶגַע שֶׁהִיָּה רָחֵב כְּדִי צְמִיחַת חֲמֵשׁ שְׁעֵרוֹת אֶפְלוּ הִיָּה אֲרָפּוֹ
אִמָּה, הָרִי זֶה טָהוֹר; וְאֵינוֹ נֶגַע צָרַעַת, עַד שִׁיְהִיָּה בּוֹ רְבּוּעַ
כְּגָרִיס. וְכָל הַשְּׁעוֹרִין, הִלָּכָה לְמֹשֶׁה מִסִּינִי.

יד. כָּל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר בַּהֲרֵת, הוּא הִדִּין לְשְׂאֵר אַרְבַּעַה מְרָאוֹת
שְׁלֵלֶכֶן אוֹ שְׁלִפְתוּךְ: וְהוּא שִׁיְהִיָּה הַנֶּגַע כְּגָרִיס אוֹ יֵתֵר, וְיִהְיֶה
עִמָּק מֵעוֹר הַבָּשָׂר; וְזֶה הוּא שְׁאֵנוֹ קוֹרְאִין אוֹתוֹ בַּהֲרֵת סֶתֶם.

טו. בַּהֲרֵת שֶׁהִיא עֲזָה כְּשִׁלְג, נִרְאִית בְּאָדָם שֶׁהוּא לֶבֶן כְּהָה,
וּבַהֲרֵת שֶׁהִיא כְּהָה, נִרְאִית בְּכּוֹשֵׁי עֲזָה; לְפִיכָךְ אֵין מְשַׁעֲרִין
הַכֹּל אֲלֵא בְּבִינּוּנִי, שְׁאֵינוֹ לֹא לֶבֶן וְלֹא שָׁחוֹר.

טז. שְׁלוֹשָׁה סִימָנֵי טְמֵאָה הֵן בְּצָרַעַת עוֹר הַבָּשָׂר שֶׁעַר לֶבֶן,
וְהַמְחִיָּה, וְהַפְּסִיּוֹן; וְשְׁלִשְׁתָּן מִפְּרָשִׁין בַּתוֹרָה. כִּיצַד: מִי שֶׁנִּלְדָּה
בּוֹ בַּהֲרֵת, וּבָהּ שֶׁעַר לֶבֶן, אוֹ מַחִית בָּשָׂר חַי כְּשִׁירָאָהּ הַכּוֹהֵן,
יִחְלִיטוּ וַיֹּאמֶר טָמֵא.

יז. לֹא הִיָּה בָּהּ שֶׁעַר לֶבֶן, וְלֹא מַחִיָּה יִסְגִּיר שְׁבַעַת יָמִים,
וּבְשִׁבְעֵי רוֹאָהּ: אִם נִלְדָּ בַּבְּהֵרֶת שֶׁעַר לֶבֶן, אוֹ מַחִיָּה, אוֹ שְׁפֹסֶת
וְהוֹסִיפָה הָרִי זֶה מַחֲלָט; לֹא נִלְדָּ בָּהּ לֹא מַחִיָּה, וְלֹא שֶׁעַר לֶבֶן,
וְלֹא פֹסֶתָהּ בְּעוֹר יִסְגִּיר שְׁבוּעַ שְׁנִי. אִם נִלְדָּ בָּהּ אֶחָד מִשְׁלִשְׁתָּן,
מַחֲלִיטוֹ. וְאִם לֹא נִלְדָּ בָּהּ אֶחָד מִשְׁלִשְׁתָּן הָרִי זֶה טָהוֹר וַיִּפְטֹר
אוֹתוֹ, שְׁאֵין בְּנִגְעֵי עוֹר הַבָּשָׂר הַסֵּגֵר יֵתֵר עַל שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת; וְאִם
לְאַחֵר שֶׁפְּטָרוֹ וְטָהַר, פֹּסֶה הַנֶּגַע, אוֹ נִלְדָּ בּוֹ שֶׁעַר לֶבֶן, אוֹ מַחִיָּה
הָרִי זֶה מַחֲלָט לְטְמֵאָה.

יח. בַּהֲרַת שְׁהִיתָה עֲזָה כְּשִׁלְג, וְלֹא־חֹר הֶהְסִיג נַעֲשֵׂת כְּהָה
כְּקֶרוֹם בִּיצָה, אוֹ שְׁהִיתָה בַּתְּחִלָּה כְּקֶרוֹם בִּיצָה, וְנַעֲשֵׂת כְּשִׁלְג
הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִיתָה: שְׂאִין עֲזוֹת הַמְּרֹאֶה סִמָּן טְמָאָה, וְלֹא
כְּהִיתוּ סִמָּן טְהוֹרָה; אֲלֹא אִם נִתְמַעֵט מֵאַרְבָּעָה מְרֹאוֹת, וְנַעֲשֵׂה
כְּהָה מְקֶרוֹם בִּיצָה שְׁהָרִי נַעֲשֵׂה בַּהֲק, וּלְפִיכֶךְ טְהוֹר.

יט. אִם כֵּן מָה הוּא זֶה שֶׁנֶּאֱמַר בַּתּוֹרָה "וְהִנֵּה כְּהָה הַנֶּגַע, וְלֹא־
כָּשָׁה הַנֶּגַע בְּעוֹר וְטְהִירוֹ הַכֹּהֵן" (ויקרא יג,ו) שְׂאֵם כְּהָה מֵאַרְבָּעָה
מְרֹאוֹת, טְהוֹר; וְכֵן אִם לֹא כְּהָה, וְלֹא פָסָה, וְלֹא נִלְד בּוֹ לֹא
שְׁעָר לִבָּן וְלֹא מַחִיָּה הָרִי זֶה טְהוֹר.